

LBRIS

We know
books

DANIEL TIMARIU

UN CAZ DE MOSTENIRE

© Tritonic pentru prezenta ediție.

București – 2023

Cuprins

1. Dulib / 7
2. Ștefan / 22
3. Magda / 33
4. Simo / 45
5. Imre și Emese / 54
6. Anca / 64
7. Foisor / 72
8. Profesorul / 82
9. Radu / 95
10. Mateescu / 107
11. Pastorul / 117
12. Dulib / 128
13. Simo / 136
14. Puiu și Dulib / 145
15. Profesorul / 160
16. Andrei / 170

1. Dulă

Comisarul Simona Mateescu este cunoscută în rândul inspectorilor pentru nerăbdare. Faima ei îmi încleștase gura, făcându-mă să vorbesc printre dinți, de teamă să nu spun vreo prostie. Imediat ce m-a văzut, pe chip i-a alunecat o grimasă nemulțumită.

– Cum de m-am ales cu tine?

Am murmurat ceva, apoi mi-am lungit gâtul să văd mai bine scena crimei. Zona era deja marcată cu bandă galbenă.

– Închidem toată strada! mi-a răspuns ea unei întrebări nerostite. Individul a fost, hm, aranjat bine. De zici că e la Madame Tussauds. Cu cât mai puțină lume-l vede cu atât... Hei, am zis fără fotografi! Păi ce paștele mă-sii e aici?

Un tinerel în blugi mulați, cu tricou negru, fusese prins și aproape ridicat în aer:

– Ia-l de aici!

Doi polițiști locali, chiar cei ce ajunseseră primii la locul faptei, îl înhățară pe fotograful amator, scoțându-l din brațele vânjoase, de fostă aruncătoare cu discul, a lui Mateescu.

Am întors capul.

– Cine e?

Mi-a urmărit privirea spre intrarea în bar. Un panou de metal pe care cineva scrisese artistic *The Limelight*, marca intrarea neluminată a unui demisol. Probabil un depozit de cărbune, în urmă cu un secol, acum unul dintre zecile de baruri la modă din centrul vechi.

– Mihai Dulap.

– Dulap? Chiar așa?

A ridicat din umeri.

– Mihai Dulap, a repetat ea. Membru al unui club de tenis de masă, fost campion național la juniori. Locuiește chiar aici, într-un apartament, la etajul doi. Are și mansarda de deasupra, pe care o închiriază. Ultima dată a fost văzut *La Pădurice*.

Din Cetate până *La Pădurice* sunt câțiva kilometri. Ce căuta acolo?

– Dulap avea o trupă!

Dinspre intrarea în barul de la demisol veneau sunete înfundate și din când în când întunericul era împrăștiat de scurte flashuri de bliț.

– Un fel de impresar al unei trupe de jazz.

Nu eram mai lămurit, dar am dat din cap. Mateescu s-a aplecat ușor și a început să coboare. Ocupa tot spațiul scării înguste. În spatele ei, mă simțeam aspirat către adâncuri. Zgomotele de afară s-au estompat încet-încet.

Dacă unele clădiri au demisoluri, prevăzute cu mici geamuri la nivelul gambei trecătorilor, clădirea de la numărul zece avea doar un subsol, întins pe toată lungimea și lățimea clădirii. Mari arce de cărămidă despărțeau încăperile, singurele părți lăsate netransformate de proprietarii barului. Pereții impresionau, acoperiți cu afișe ale diverselor trupe, printre care atârnavă chitare, bețe de

tobe, cinele. Chiar deasupra intrării atârna un saxofon ce se încrucișa războinic cu o trompetă.

Tavanul era negru și, în lumina galbenă aruncată de aplicile de pe perete, nu-mi dădeam seama dacă era vechea funingine a depozitului sau ceva nou, în ton cu pielea tatuată a patronilor. Doi bărbați, unul tânăr și oacheș, altul cu părul cărunt, pieptănat pe spate, cu o figură colțuroasă, germanică.

– Puiu și Hans, a spus Mateescu arătând spre cei doi.

Am aprobat din bărbie și m-am făcut că nu văd mâna întinsă de cel numit Puiu. Apoi m-am răzgândit și am întins-o eu. Numai bine el se retrăsese, dar, binevoitor, a revenit asupra gestului. Bâlbâiala asta ne-a făcut pe amândoi să zâmbim.

– De fapt mă cheamă Ioan Dan Rădulescu, iar pe partenerul meu Hans Henning Kegler.

– Inspector Andrei Balint.

Ne-am strâns mâinile, el, cu o mișcare moale, de parcă avea palma învelită în burete, ceea ce mi-a permis să-l cercetez mai îndeaproape. Avea undeva la un metru optzeci, ochi mari, melancolici, părul ras pe o parte, lăsând vederii mai multe tatuaje care-au scăpat înțelegerii mele. I-am dat treizeci și cinci de ani și nu m-am înșelat decât cu trei în minus.

Pe de altă parte, cealaltă jumătate a parteneriatului era aproape cât mine, adică unu nouăzeci și cinci, ochi albaștri închis, părul rar, alb cu fire blonde, pieptănat pe spate. Avea umerii mai lați decât ai lui Schwarzenegger, zâmbet și buze lipsă, câte un cercel în ambele urechi, sub forma unui craniu. Amândoi afixau brațe groase, pectorali lăsați la vedere și tatuaje, multe tatuaje.

După ce i-am dat drumul la mână, Puiu mi-a zâmbit și a arătat cu bărbia spre Mateescu, care ne urmărea din apropiere, deși părea preocupată de altceva.

– Șefa e aspră rău.

Mi-ar fi plăcut să-i dau dreptate, avea un fel plăcut de a rotunji cuvintele, care mă îndemna la destăinuiți. Ușoara înclinare spre mine nu mă ajuta deloc. Totuși, jobul e job și a trebuit să-mi înfrânez dorința irezistibilă de a mă destăinui lui. Așadar, mi-am îndreptat spatele și i-am copiat gestul, punctul final al bărbiei fiind locul în care se îngămădeau tehnicienii de la criminalistică.

– Ce s-a întâmplat?

O strâmbătură i-a distorsionat o clipă fața, dar și el avea un job, ba mai mult, o afacere de apărut.

– De unde să știu?

– Nu tu l-ai găsit?

– Noi, m-a corectat el, indicându-și cu un gest repezit partenerul. Am mers să-i ducem o tubă.

– Tubă?

A râs ca de o glumă bună.

– Adică vermut cu votcă, în proporția anilor '30.

– Martini, am replicat eu imediat, trei părți votcă, o parte vermut. Interesant.

Neamțul a avut prima tresărire, un fel de mormăit din care Puiu mi-a tradus o parte:

– Răcit bine, amestecat ușor cu trei cuburi de gheață sfărâmate sub formă de așchii, peste care se aruncă trei măslini ținute în suc de măslini.

– De ce tubă?

– De la culoare

– Și era mort.

– Țeapăn. Avea capul dat pe spate, ochii larg deschiși și un firicel de salivă în colțul gurii. Dacă nu-l priveam cu atenție aș fi putut crede că-l fixa pe Foișor. De fapt, așa am și crezut prima dată.

– Prima dată?

– Am mai fost la masa lui o dată și i-am schimbat tuba cu una plină.

– Nu ți-a atras atenția nimic?

– Era un individ ciudat.

N-am comentat. Cuvântul „ciudat”, pentru un bărbat ras pe jumătate și tatuat din cap până-n picioare, putea însemna multe, inclusiv că era un individ lipsit de umor, apatic și pus pe băut. Am tras aer în piept.

– Și totuși, a doua oară...

– Tuba era neatinsă!

A făcut un pas în spate mimând surpriza, cu mâinile ridicate la nivelul pieptului și palmele în sus. Juca o scenetă sau chiar era sincer? Am notat observația undeva și am mers mai departe.

– Venea des pe aici?

– Duli? Practic, locuia aici!

Am dat din cap. S-a aplecat din nou spre mine, răspândind un miros puternic de mosc.

– Toată clădirea este a lui.

– Eu am auzit altceva.

– Era doar o problemă de timp. Urma să primească actele și pentru restul.

Am dat din cap, ceea ce spunea se potrivea cu cele știute de mine. Totuși, ceva plutea în aer, poate răspunsurile lui precise, spuse fără șovăială, de parcă fuseseră îndelung exersate, privirile schimbate cu Hans, mai ales atunci când se credeau neobservați, vena de la gât care se umfla și

dezumfla hipnotic... Nu-mi plăceau băieții, dar încercam să-mi înfrânez neîncrederea, deși, în astfel de momente, apare ceea ce se numește flerul detectivist. Poate.

Mateescu mi-a făcut semn să mă apropiu.

– Să nu plecați, le-am spus celor doi, poate mai avem întrebări.

– Unde să plecăm?

Tehnicienii se depărtaseră și, abia atunci, l-am văzut prima oară pe Mihai Dulap, zis și Duli. Deși trebuia să fiu pregătit pentru ceea ce aveam să gădesc, totuși, imaginea oferită de un om mort, cu ochii larg deschiși și un zâmbet tâmp pe față, m-a surprins. Avea fața suptă, cu o barbă nerasă de câteva zile, care nu-i stătea bine, dându-i alura unui ascet neîngrijit. Pe de altă parte, cămașa havaiană, micul cercel din urechea dreaptă, părul rar, întins cu ceva gel pe spate, mă trimitea cu gândul la un pirat ieșit la pensie. La fel ca amicii lui, Puiu și Hans, mai multe tatuaje îi coborau de pe gât, pierzându-se în părul bogat de pe piept.

Toate obiectele de pe masă și din preajmă erau numerotate, învelite cu folie de protecție. Printre ele, și trei celulare, frumos ordonate în fața lui.

– Pot? am întrebat-o pe Mateescu.

– Tehnicienii și-au terminat treaba.

Am aruncat o privire peste întreaga compoziție, am luat celularele și m-am îndepărtat. Ca la un semn, siluetele în combinezoane de plastic alb au umplut scena. Cadavrul a fost învelit și săltat pe o targă, obiectele au dispărut cu repeziciune în saci etanși.

– Să ieșim la aer, spuse comisarul. Aici am terminat.

Când am trecut pe lângă cei doi, nu mi-am putut înfrâna curiozitatea.

– Din ce fel de club faceți parte?

S-au uitat prima dată unul la altul, apoi la comisar, abia la urmă spre mine.

– Ne-am cunoscut în timpul embargoului, nu e nimic secret. De atunci au trecut mulți ani.

– Faptele se prescriu, a vorbit pentru prima oară Hans.

– Da, da, a întărit Puiu. Oricare ar fi ele, bine nu chiar oricare, dar ceea ce făceam noi, mai nimic, chestii clasice, s-au prescris, s-au dus pe aripile timpului. Nu-i așa, doamna Mateescu?

Oare sesizam în vocea lui o urmă de ironie?

– Țigări, benzină, alcool, adică, am făcut eu pe cunoscătorul, dar nu arme, carne vie, valută sau droguri, nu-i așa?

M-au fixat amândoi. Hans avea buzele ca două tăișuri de baionetă. În ceafă își făcea cuib privirea comisarului. Dacă era crimă și, în acel moment, aceasta mi s-a părut cea mai potrivită pistă, atunci avea legătură cu vechii tovarăși de contrabandă și astfel lucrurile se simplificau în aceeași măsură în care se complicau.

Îmi trebuiau date amănunțite despre activitățile celor trei.

– Cine e Foișor?

Atmosfera s-a mai destins și un zâmbet a apărut pe fața lui Puiu.

– Anton Bratu, zis și Foișor, a răspuns comisarul, este iubitul lui Dulap.

– Duli are gusturi bune.

Hans, cu toată tăcerea lui de dulău bătrân, știa să pună punctul pe i.

– Unde-i acum?

Amândoi au ridicat din umeri.

– Îl căutăm.

Comisarul mi-a arătat, cu un gest scurt, ceasul de la mână.

– Tocmai au terminat de răscolit apartamentul lui Dulap, poate ar fi bine să mergem să aruncăm o privire.

Dulap locuia deasupra barului, ocupând ultimele două niveluri, plus mansarda. Între apartamentele lui și bar se mai afla un etaj, regatul șoarecilor și al gândacilor, lăsat în paragină de administrația publică, sau, altfel spus, cu o situație juridică incertă. Mai avea, așa cum îmi spusese și Puiu, subsolul. Lipsea la apel exact partea cea mai vandabilă și râvnită de toată lumea: parterul, cu uriașele lui spații comerciale.

A trebuit să ieșim din subsol, să intrăm într-o curte interioară și de acolo, pe niște scări înguste, din piatră, tocite pe mijloc, să urcăm până la etajul unu. Un grilaj din bare groase de fier, închis cu mai multe lacăte, bloca intrarea. Acum era dat la o parte, prins cu o sârmă de perete. Lângă el, pe un scăunel din lemn, înnegrit și ros de la atâta frecare, stătea o femeie supraponderală, în haine simple, cu părul ascuns sub un batic transparent. Când ne-a zărit, a schițat gestul de a se ridica, apoi, de parcă vederea noastră nu o impresionase cu nimic, s-a așezat înapoi, nu înainte de a-i arunca o privire scurtă agentului de lângă ea.

– Mai trebuie să stau mult? Am treabă, ca să știi!

Apoi a văzut-o pe Mateescu, ascunsă, pe scările înguste, de silueta mea înaltă și masivă.

– Doamna comisar! Ce bine, ce mă bucur că ați venit, sunt epuizată, nu mai pot sta aici ore în șir. Mă dor șalele, sunt femeie bătrână, dacă vă puteți închipei! Cosmin abia de mi-a adus un pahar cu apă!

Cosmin era agentul, un bărbat mai degrabă pirpiriu, chiar dacă stătea cu pieptul împins în față ca un cocoș pus pe harță, a oftat și ne-a întrebat pe tăcute dacă poate pleca să aducă apă. Am dat afirmativ din cap.

– Tanti Irina, jumate de oră nu-i mult, mai un pic și scăpați, credeți că ar fi mai bine să veniți la sediul poliției? Eu zic că nu.

Nu vorbise tare, se aplecase asupra femeii luându-i paharul gol și dându-i-l agentului, care imediat s-a îndepărtat.

– Bine, drăguțo, dacă zici tu. Că, oh Doamne, cât necaz s-a abătut asupra noastră! Ne bate Dumnezeu! Isus s-a mâniat pe noi, vă spun, doamna comisar, vine sfârșitul lumii.

Mateescu nu s-a lăsat impresionată.

– El este inspector principal Andrei Balint, de la omucideri. Vrea, insistă, să vă pună câteva întrebări.

Am făcut un pas în față și am scos teatral carnețelul de notițe și un pix. Femeia m-a măsurat din cap până-n picioare, apoi și-a fixat privirea pe fața mea. Nu părea mulțumită. M-am gândit că e sâmbătă dimineață, că mă culcasem abia de câteva ore și că mă trezisem de nici o oră. Poate că asta citise și ea pe chipul meu nebărbierit, pe hainele șifonate, pe șosetele desperecheate. Trebuia să recunosc că nici eu nu aș fi fost mulțumit de un asemenea anchetator. În subsolul clădirii, printre cheflii de dimineață, fusesem doar un alt întârziat lipit de sticlă. Aici, însă, nu primeam notă de trecere, așa că femeia îi aruncă șefei o privire nemulțumită, întâmpinată cu un oftat ușor, dezaprobat.

– Șapte lacăte? am spus eu ca o introducere, arătând spre poarta din fier.

Mi-a urmărit și ea privirea.

– Eu i-am zis că nu lacătele țin răul afară, ci...

– Faptele bune și iubirea lui Isus.

O ușoară schimbare în atitudinea ei mi-a arătat că eram pe drumul cel bun.

– Și ați avut dreptate.

– Ca de obicei!

Apoi a oftat.

– Să știți, nu vreau să-l vorbesc de rău, era un om bun în felul lui.

Între mâini ținea o batistă pe care începuse să o răsucească.

– Oamenii buni pot fi prada cea mai ușoară! Răul găsește mai lesne drum spre sufletul lor, mai ales dacă nu știu să se apere, dacă nu sunt îndrumați, am plusat eu.

Doar a oftat.

Atunci a apărut agentul cu o sticlă de apă la jumate. A golit-o și a mai cerut alta.

– Aveți dreptate, a început ea să vorbească. Mihai, domnul Dulap, era în sufletul lui un om bun. Avea mereu o vorbă pentru cei sărmani, a fost de câteva ori și la noi la biserică. Pastorul Ludovic, venit tocmai din Statele Unite, îl simpatiza peste măsură! De fapt, ultimele două dați a stat la el, chiar aici! Eu și fică-mea le-am făcut de mâncare, numai bunătațuri ardeleneste, că noi suntem din Bihor, de la munte, iar lui îi plăceau cartofii făcuți în cuptor, cu unt și usturoi și smântână de-aia groasă ușor sărată, cum nu se mai face.

Acum, că se pornise, era mai greu de oprit, însă am stat și am ascultat-o povestind. Mateescu se strecurase pe lângă noi dispărând pe o ușă. Grilajul, legat cu șapte lacăte, se continua pe toată terasa ce înconjura curtea interioară. Cinci uși se deschideau din ea, legând camere și, așa cum